

Gn 47,7-10 Nový rok 2020 5.1.

Pak uvedl Josef svého otce Jákoba a postavil jej před faraóna, a Jákob faraónovi požehnal.

Faraó se Jákoba otázal: „Kolik je let tvého života?“

Jákob mu odpověděl: „Dnů mého putování je sto třicet let. Léta mého života byla nečetná a zlá, nedosáhla let života mých otců za dnů jejich putování.“ Když Jákob faraónovi požehnal, vyšel od něho.

Na scénu Josefových příběhů opět vystupuje praotec

Jákob – a reflektory zbývajících scén první Mojžíšovy budou stále silněji svítit na něj. Co to znamená? Chce se Jákob přihrát ve světle ramp, které tak oslnivě ozařují Josefa, jeho úspěšného potomka? Nebo vypravěč nastavuje příběh, jako když povedený seriál přiláká dostatek diváků a scénáristé zkoušejí ze zbylých motivů uvařit další sérii?

Odpověď najdeme o kapitolu dál, až bude Jákob žehnat – nikoli faraónovi – ale Josefovým synům. Začne slovy: „*Bůh, před nímž ustavičně chodívali moji otcové Abraham a Izák,*“ a končí: „*ať požehná těm chlapcům. Ať se v nich hlásá mé jméno a jméno mých otců Abrahama a Izáka.*“ Vypravěč vrací Jákoba na scénu jako hlavní postavu, aby tím podtrhl a připomněl: To, oč v těchto příbězích jde – a proč vám je vyprávím – je příběh Boha Abrahama – Izákova – a – Jákobova. Příběh naděje, která povstává tam, kde už pro ni správně nemělo být žádné místo. Příběh vyhlídek, otevírajících se navzdor tomu, že si lidé sami, či okolnosti, zabouchli všechny dveře i okna. Příběh lidské věrnosti, s níž jediné má smysl chodit po cestách, na něž ty otevřené vyhlídky zvou. A ještě víc Boží věrnosti, když lidé zklamali, utekli, sešli na scesti nebo to rezignovaně všechno zabalili. Příběh obnovy lidskosti – smířlivosti – nesobeckosti – ochoty nevidět si jen na špičku nosu – neoplácet ránu ránou a podraz podrazem. Příběh vytrvalosti, i když tě potkává rána za ránou. A v tom všem... příběh požehnání.

Tenhle příběh se zrodil, když starý Abraham uposlechl Hospodinovo pozvání a vydal se na tu tak nejistou cestu za Božím zaslíbením. Pokračoval, když Izák zápasil o věrnost otcovu dědictví. A nedokázaly ho přerušit ani Jákobovy šílené kopance, podrazy, které nejen chystal ale ještě víc schytával. A dokonce ten příběh neposlaly do horoucích pekel ani žárlivost a smrtící intrika Josefových bratrů. Neboť to nejsou v první řadě příběhy nějakých nomádských podivínů, ale příběh jejich Boha. Jejich – a našeho. Proto se Jákob ocitá znovu ve světle lamp – aby nám tohle připomněl.

Jako opětovný hlavní hrdina – stojí dnes Jákob na předělu. Mezi zaslíbenou zemí – a Egyptem. Mezi Bohem svých otců – a faraónem. Jsou to dva světy. Ale propojuje je jeden příběh. Příběh Boha Abrahama a Izákova a odtud už pomalu i Jákobova.

Nás ten příběh potkal na předělu roku. Za námi 2019 – před námi 2020. Poprvé jsme se v něm sešli k bohoslužbám. Někdo tvrdí, že začátek nového roku nemá cenu nijak podtrhovat. Nový rok není žádný církevní svátek, namítají někteří liturgií puristé. Ale právě dnešní příběh je jeden

z těch, kdy se čas kalendářů, letopočtů, silvestrů a Nových roků potkává s časem víry. Čas meloucí letopočty (a lidské životy) jeden za druhým se potkává časem Božích zaslíbení a výhledů. Čas, který je jednou časem optimistického juchání a jindy časem úzkostí a obav, co nás v tom světě 2020 čeká, se teď potkává se skutečnou, životodárnou nadějí. Tak jako se v dnešním vyprávění potkávají světy do té doby nesourodé a mimoběžné: svět Izraele a svět Egypta. Svět Jákobův a svět faraónův. A Jákob je tu ten, který přináší požehnání.

Co ve světle těchto příběhů znamená požehnání?

Obvykle si představíme něco jako Boží přízeň, ochranu, úspěch v tom, co v životě podnikáme. Nebo aspoň klid, pohodu a zdraví. Něco takového, co se hodí přát právě když začne další rok. Jenže požehnání z příběhů putujícího starce Abrahama, slepého Izáka a proradného Jákoba není prostě jakýkoli zdar ve smyslu, „člověče přičiň se (ve svých záležitostech) a Hospodin ti požehná.“ Požehnání bezprostředně souvisí právě s příběhem téhle zvláštní rodiny. S jejich **poutí ve směru, kterým je kdysi**, na počátku pozvalo Hospodinovo oslovení. Ten příběh, příběh jejich pouti, příběh jejich víry – ale i jejich pochybností a pádů – je pro Hospodina mimořádně důležitý. Důležitější než všechno, co děje okolo. A zvláštní význam tohoto zvláštního rodu, rodu věřících, podtrhl Hospodin tím, že Abrahamovi – a Izákovi požehnal. Ujistil je: Možná vám to bude připadat jako marný zápas. Možná si v tomhle světě budete se svou vírou připadat vystrkování, posmívání, zbyteční. Ale s vámi je má předivná moc. Moc naděje, povzbudivá síla mé blízkosti.

Váš příběh, příběh povolání rodu víry, nenechám padnout. Nepustím vás ze zřetele. A jednou vás přivítám v cíli.

Takhle – jako slunce – vzhází nad jejich putováním požehnání. Takhle jim svítí na cestu. **A odraz tohoto slunce chce a má dopadnout na všechny okolo** – kdo krokům vyvolených neházejí klacky pod nohy, nesnaží se je za každou cenu zastavit – ale naopak je přijímají. Tak jako přijali egyptští *gójové* Josefa. Proto teď Jákob přináší požehnání Hospodina, Boha Izraele vládci této pohanské veleříše.

Poslechněte si tu scénu podle Nico ter Lindena, jednoho z nejinspirovanějších vypravěčů příběhů Geneze:

V samotném srdci egyptského hlavního města, v horním sálu královského paláce sedí na svém trůnu faraó - ten, jehož vystoupení na trůn se velebí jako východ slunce a jehož jméno nesmí být vysloveno... To jsou způsoby a chování, které Izrael nezná.

Vtom se rozletí dveře, zazní fanfáry a vchází ten strašně starý Hebrejec, otec Jákob, kulhavý, s pochroumanou kyčlí, kníže stád z malého Kenaánu.

Bydlí ve stanech. Jeho otec mu ukazoval cestu víry svého otce - že my tady dole nemáme žádné věčné město, že jsme jen cizinci a příchozí.

Vchází Jákob - podivná postava, zvláštní pohled, z docela jiného světa vstupuje do světa faraónova.

Co si má faraón počít s tímto člověkem, jehož řeči nemluví, jehož obyčej nezná? Faraón se ocitá v rozpacích, když ho

vidí, jak se pomalu blíží - tak starý a z takové dálky. Teď by měl něco říci. Něco přátelského. Ale co?

„Kolik je dní let tvého života?“ zeptá se uctivě, vždyť se tu setkává s někým tak podivuhodným, tak jiným. Na každé vrásce té pergamenové tváře je vepsáno: to učinil život. Bylo to opravdu podivuhodné setkání, a faraón ve své ostýchavosti nezmůže na víc než: „Kolik je vám, smím-li se zeptat?“ - z toho Hebreje vyzařuje jakýsi majestát, který faraón nezná. „Kolik je dní let tvého života?“

A pak ta nádherná odpověď otce Jákoba: „Dní mého cizinectví je sto třicet let.“ V otázce i odpovědi se skrývá hlubší význam: zatímco Egypt hovoří o životě, Izrael hovoří o cizinectví.

Neboť život, to je teprve žití v zaslíbené zemi. Zde jsme jen hosty. Jsem tady dole na zemi jen poutníkem, ó Pane, a smutným tulákem bez domova. Lišky mají doupata, ptáci svoje hnízda, faraón sídlí v paláci, kde však složím hlavu já?

Faraón má mnoho věcí, které Izrael postrádá. Ale Izrael má něco, co nemá faraón.

Hle, co se to děje? Beze slova postoupí otec Jákob dopředu, zvedne ruce - a žehná faraónovi!

Vysoko trůnící král Egypta neví, co by řekl, ale ten tulák z Izraele, ten ví. On má co dát, něco věčného, něco svatého, skryté bohatství od Pána, který je pastýřem všech, něco od Boha: požehnání.

„Ať ti Hospodin žehná a chrání tě...“

„Amen,“ řekl faraón.

A když Jákob beze slova zmizel za dveřmi, pochopil faraón, že audience skončila.

Hospodine, Bože A+I+J, Otče JKa – děkujeme, za audienci, již nám udělují příběhy požehnaných. Děkujeme, že smíme jít životem právě takhle - obdařeni dobrou divnou mocí tvé věrnosti, naděje a lásky. Ať tedy tato moc naše životy nese – a i skrze naše životy proudí do světa kolem nás - k tvé cti a chvále. AMEN

Bohoslužby 5.1.2020

Píseň 277,1+4

In: Hospodina budu chválit po celý svůj život, svému Bohu zpívat žalmy, co živ budu. Nedoufejte v knížata, v člověka, u něhož záchrany není. ... Hospodin bude kralovat věčně, Bůh tvůř, Sijóne, po všechna pokolení. Haleluja. (Ps 146,2n.10)

Píseň 146

Modlitba

Jsi zdroj síly k žití, náš Pane. Když padáme pod tíhou beznaděje, pozvedáš. Když přestáváme vidět cíl, obnovuješ víru. Když hladovíme, nasycuješ. Když nám zbyly jen oči pro pláč, obdarováváš útechou. A kde jsme se vypočítavě starali jen o sebe, obnovuješ lásku a tvoříš společenství. Děkujeme, že to vše smíme potkávat v příběhu Abrahama, Izáka a Jákoba - a v evangeliu tvého jednorozeného Syna. Že tento příběh vzbuzuje víru a dává jí ryzí podobu. Že tvůj Syn nás na cestě následování vede k věrnosti tobě a tvému slovu. Doufáme, že právě takto nás tvoje slovo osloví a nasytí dnes i v celém nastávajícím roce. AMEN

1. čtení: Židům 11,1-2.8-10.13-16

Píseň 530

kázání

Píseň Rok za rokem Sv 286

CONFITEOR

Pokořme se před svatým Bem a v tichosti srdci vyznáváme
Náš Pane, vyznáváme: Místo co bychom uprostřed svých dní a tohoto světa ztělesňovali pro druhé cestu požehnaných, přizpůsobujeme se většině, splýváme s duchem doby a valícími se davy. Tím vším se uzavíráme blízkosti tvého Království, maříme tvé dílo v tomto světě - a sami se připravujeme o naději, svobodu a radost tvých dětí. Před tebou, Bože, vyznáváme svůj hřích. -SaB, vyznejme to hlasitým: *VYZNÁVÁME „...“*

Ty nám však přesto otevíráš cestu směřující k lásce a svobodě. Věříme, že toto tvé dílo záchrany začalo s Abrahamem, Izákem a Jákobem, plně nás zastihlo v Kristu a pokračuje skrze Ducha Svatého i v tomto společenství tvého lidu. *vyznejme svou důvěru hlasitým VĚŘÍME „...“*

Protože nám Kristus dal svobodu odpuštění, i my můžeme žít v požehnaných vztazích s druhými lidmi. *vyznejme to hlasitě - PRO LÁSKU KRISTOVU ODPOUŠTÍME „...“*

Poslyšte slovo milosti

I kdyby ustoupily hory a pohnuly se pahorky, moje milosrdenství od tebe neodstoupí a smlouva mého poje se nepohne, praví Hospodin, tvůj slitovník. (Iz 54,10)

Pozdravení pokoje

Na znamení, že posilu při putování po cestě spásy chceme sdílet jedni s druhými, pozdravme se pozdravením pokoje.

PÍSEŇ 545B

Náš Pane, připomínáme si požehnaný stůl našeho spasitele JKa a s důvěrou chceme přijímat dobrodiní jeho darů. S pokorou prosíme, sešli svého svatého Ducha, aby posvětil nás i dary chleba a vína, které před tebe předkládáme. Chléb, který lámeme, nechť se stane znamením společenství kristovské solidarity, a kalich spásy dobrodiním jeho lásky - abychom přijímající byli ve víře účastni zdrojů požehnaného života, jak je jen on sám otvírá a dává.

Ustanovení (podle Mt)

A když oni jedli vzav Ježíš chléb, a dobrořečiv, lámal a dal učedníkům, a řekl: VEZMĚTE, JEZTE, TO JEST TĚLO É. A vzav KALICH - a díky činiv, dal jim, - řka: PÍTE Z TOHO VŠICHNI. NEBO TO JEST KREV MÁ NOVÉ SMLOUVY, KTERÁŽ ZA MNOHÉ VYLÉVÁ SE NA ODPUŠTĚNÍ

HRÍCHŮ. Ale pravím vám, žeť nebudu pít od této chvíle z tohoto plodu vinného kořene až do onoho dne, když jej pít budu s vámi nový v království Otce svého.

OTČE NÁŠ...

POZVÁNÍ

Přijměme pozvání ke stolu Páně od žalmisty, který v 34. žalmu říká:

Okuste a vizte, jak dobrý jest Hospodin. ... Lvičátka nedostatek a hlad trpívají, ale ti, kteří hledají Hospodina, nemívají nedostatku v ničem dobrém. (Ž 34,9.11)

Slavit VP budeme v 1 kole. Pro ty, kdo nemohou ze zdravotních důvodů přijímat ze společného kalicha, jsou na stole Páně nachystány kališky. Ke stolu Kristovu jsou bez rozdílu církevní příslušnosti zváni všichni, kdo věří v jeho vykupitelské dílo a chtějí je spolu s ostatními slavit a přijímat.

Vysluhování 399

PROPOUŠTĚNÍ:

Co oko nevidělo a ucho neslyšelo - co ani člověku na mysli nepřišlo - připravil Bůh těm, kteří ho milují. *Jděte v pokoji*

MODLITBA

Požehnaný Pán, každého dne za nás nosí naše břímě, Bůh spasitel náš. On jest Bůh náš, Bůh vítězství. Hospodin Pán ze smrti vyvádí. Chválíme tě Pane za hostinu tvého království, chválíme za to, že obnovuješ naději a vyprahlou víru. Kdyžs nás posílil na cestě následování, drž nás na ní svým Duchem, otevírej naše oči pro nouzi bližních, otevírej ústa ke svědectví evangelia, otevírej srdce pro milování bližních podle tvého příkazu i příkladu. Takto nás ved' a provázej jako jednotlivce, rodiny i společenství církve - ať uprostřed všedních dní nastávajícího roku smíme zahlížet probleskující slávu Božího království - dokud ty sám nepřijdeš. Amen.

Píseň 636

Ohlášení

Přímluvy (Kyrie)TT

Náš Pane, kolem tvého stolu i u tvého příběhu smíme zakoušet, jak ti záleží na nás i našem světě. Neponecháváš nás napospas nouzi, nedovolíš aby nás poutaly obavy, ba ani úzkost smrti.

Ve jménu této tvé blízkosti také prosíme: ujímej se lidí kteří bloudí životem a světem bez požehnání – smutně, zahořkle, zklamaně.

Ujímej se všech, ktým v radostném a vděčném pohledu na život uprostřed tvého stvoření brání nápor zlých okolností a náhod, neblahé zkušenosti s lidmi. **Kyrie eleison**
Tobě předkládáme cestu tohoto sboru – i službu a svědectví křesťanů v tomto městě a této zemi. Ať díky nim i nám přestává být tato země místem falše, podrazů, nedůvěry a zahořklosti - a stává se místem nových vyhlídek, lidské důstojnosti, milosrdenství a radosti.

Kyrie eleison

Prosíme za místa, kde jsou maličci a zranitelní násilím, dravým prosazováním moci, vládou nesvobody a lži. Pro Jše Ka, ktý s tebou kraluje na věky **Kyrie eleison**

Poslání 1Pt 3,8-9

Požehnání

Požehnejž tobě Hospodin, a ostríhejž tebe. Osvěť Hospodin tvář svou nad tebou, a buď milostiv tobě. Obratiž Hospodin tvář svou k tobě, a dejž tobě pokoj. Amen

Píseň 550